

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 391/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Romanou Paliderovou, Jégého 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom po sp. zn. 15 C 264/2012, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaniach vedených pod sp. zn. 13 S 34/2014, sp. zn. 4 Co 98/2014, sp. zn. 4 Co 99/2014, sp. zn. 4 Co 100/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 19/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom po sp. zn. 15 C 264/2012, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 13 S 34/2014, sp. zn. 4 Co 98/2014, sp. zn. 4 Co 99/2014, sp. zn. 4 Co 100/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 19/2015.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že podaním návrhu z 27. októbra 2012 doručeným okresnému súdu sa domáhal správneho zápisu do katastra nehnuteľností parcely č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorá bola na základe rozhodnutia „*ROEP protiprávne znížená výmera tejto parcely*“. Okresný súd v označenej veci rozsudkom sp. zn. 15 C 264/2012 z 20. júna 2013 žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, ktoré doplnil o dodatočne získané dôkazy, ktoré boli doručené súdu prvej inštancie 2. augusta 2013. Krajský súd rozhodol o jeho odvolaniach (proti rozsudku vo veci samej, proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a proti uzneseniu o neoslobodení od súdnych poplatkov, pozn.) rozsudkom sp. zn. 4 Co 98/2014, 4 Co 99/2014, 4 Co 100/2014 z 29. januára 2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok a uznesenia okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľ ďalej uvádza, že 28. novembra 2013 podal na okresnom súde k sp. zn. 15 C 264/2012 návrh žaloby proti rozhodnutiu okresného úradu Trenčín, odboru opravných prostriedkov č. Xo 18/2013/But. Okresný súd uznesením sp. zn. 15 C 221/2013 z 9. januára 2014 rozhodol o postúpení veci krajskému súdu. Postúpenej veci bola pridelená sp. zn. 13 S 34/2014. Sťažovateľ v označenej veci vedenej pred krajským súdom podal žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 S 34/2014 z 8. septembra 2014 tak, že sťažovateľovi priznal čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov v jednej polovici. Sťažovateľ proti označenému uzneseniu krajského súdu o čiastočnom oslobodení od súdnych poplatkov podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sžo 19/2015 z 27. januára 2016 tak, že ho ako vecne správne potvrdil.

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje a poskytuje svoj právny pohľad na vec a tvrdí, že postupom všeobecných súdov v označených konaniach „*sú robené zbytočné prietahy*“, preto sa domnieva, že postupom týchto všeobecných súdov dochádza k porušovaniu jeho označených práv.

4. Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v navrhovanom znení:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní pod sp. zn.:15C/264/2012 následne postupom Krajského súdu Trenčín pod sp. zn.:13S/34/2014, sp. zn.: 4Co/98/2014, sp. zn.:4Co/99/2014,sp. zn.:4Co/100/2014 a taktiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn.:2Sžo 19/2015 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume:6.000.- EUR, ktoré mu je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť advokátovi trovy právneho zastúpenia pred ústavným súdom.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu z dôvodu zbytočných prietáhov a neefektívneho postupu všeobecných súdov v označených konaniach.

11. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

12. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

13. Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 14. júna 2018, teda v čase, keď vec sťažovateľa vedená pod sp. zn. 15 C 264/2012 bola už právoplatne ukončená, a to potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 98/2014, 4 Co 99/2014, 4 Co 100/2014 z 29. januára 2015. Keďže sťažovateľ napádal aj postup krajského súdu v označenom konaní, ústavný súd konštatuje, že aj toto konanie bolo ukončené už uvedeným rozsudkom krajského súdu z 29. januára 2015.

14. Keďže v čase doručenia sťažnosti už v označených konaniach okresného súdu a krajského súdu nemohlo dochádzať k porušovaniu označených práv sťažovateľa, bolo potrebné jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 13 S 34/2014 konštatuje, že krajský súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom zo 6. apríla 2016, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie.

16. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením označených práv postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 13 S 34/2014 konštatuje, že sťažovateľ sa so svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd v čase, keď krajský súd už v danej veci rozhodol a spisom už nedisponoval, keďže prebiehalo odvolacie konanie na najvyššom súde. Zo sp. zn. 2 Sžr 119/2016 najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, ktorú ústavný súd identifikoval v súčasnosti s krajským súdom, nepochybne vyplýva, že

odvolanie sťažovateľa aj spolu so súdnym spisom sp. zn. 13 S 34/2014 bolo odstúpené najvyššiemu súdu ešte v roku 2016, z čoho vyplýva, že krajský súd sa v čase doručenia sťažnosti už nemohol dopúšťať zbytočných prietahov a tým porušovať označené práva sťažovateľa, keďže vykonal všetky do úvahy prichádzajúce úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania ešte pre doručením tejto sťažnosti.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

19. Vychádzajúc z uvedeného, sťažnosť bolo potrebné aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Obdobné závery možno konštatovať aj v súvislosti s tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 19/2015. Predmetom označeného konania najvyššieho súdu bolo odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu o čiastočnom oslobodení od súdnych poplatkov sp. zn. 13 S 34/2014 z 8. septembra 2014. Z príloh sťažnosti, konkrétne z odpovede podpredsedníčky najvyššieho súdu k sťažnosti adresovanej predsedovi najvyššieho súdu Spr. 203/2016 z 22. februára 2016 vyplýva, že súdny spis bol 28. januára 2015 predložený najvyššiemu súdu, ktorý 27. januára 2016 odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne a 11. februára 2016 súdny spis vrátil krajskému súdu aj spolu s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 19/2015 z 27. januára 2016. Keďže sťažnosť proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 19/2015 bola ústavnému súdu doručená po vyše dvoch rokoch od skončenia označeného konania najvyššieho súdu, bolo ju potrebné v rámci predbežného prerokovania odmietnuť z rovnakých dôvodov ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2018